

Lehoia eta sagua

Egun eguzkitsu eta argitsu batean, zuhaitz altu eta hosto berdez betetako baso baten erdian, lehoi dotore bat zebilen otordu on baten ondoren. Hain pozik zegoen, ezen zuhaitz handi baten itzalean siesta egitea erabaki baitzuen.

Lehoia etzan egin zen, begiak itxi eta laster lokartu zen. Hain ozen zurrungaka ari zen, ezen lurra dardarka ari zela zirudien! Baina bat-batean, lo zegoela, basoan zehar korrika zihoan sagu txiki batek ustekabean jo zuen. Saguak, jakin-min handikoa eta jostalaria izanik, ez zuen lehoia ikusi, harik eta jada gainean igotzen ari zen arte, harkaitz erraldoi bat zela pentsatuz.

Lehoia, haserre, bat-batean esnatu zen! Basoa isilarazi zuen orro batekin, sagua harrapatu zuen bere atzapar handiarekin.

—Nor zara zu nire atsedena eteteko? —galdetu zuen lehoiak ahots sakon batean.

Saguak, beldurrez dardarka, erantzun zuen:
—Oihaneko errege handia, barkatu mesedez! Ez nuen molestatu nahi. Istripu bat izan zen! Askatzen banauzu, hitz ematen dizut egunen batean mesedea itzuliko dizudala.

Lehoia, sinesgaitz, barre egiten hasi zen.

—Zu? Zu bezalako sagu txiki batek lagunduko al dit niri, animalien erregeari? Barregarria da! Baina badakizu zer? Umore onean nago gaur. Korrika egin, ihes egin iritziz aldatu baino lehen.

Sagua tximista bezala korrika joan zen, baina joan aurretik oihu egin zuen:

—Eskerrik asko, maiestate! Ez dut inoiz ahaztuko zure adeitasuna!

Egun batzuk geroago, lehoia basoan zehar zihoala, bat-batean, sare erraldoiek harrapatu zuten. Ehiztariek jarritako tranpak ziren! Lehoia askatzen saiatu zen, baina zenbat eta gehiago mugitu, orduan eta estuago jartzen ziren sokak.

Etsita, bere indar guztiarekin orro egin zuen:

—Lagundu! Norbaitek, mesedez, lagundu iezadazu!

Saguak, ondotik pasatzen ari zenak, orroa entzun eta ahots hori ezagutu zuen. Hanka txikiek ahalbidetzen zioten bezain azkar korrika egin zuen, lehoia zegoen lekura iritsi arte. Harrapatuta ikusi zuenean, esan zuen:

—Ez kezkatu, lagun. Lagunduko dizut!

—Zu? —erantzun zuen lehoiak ahots baxuan eta nekatuta. Baina nola?

Ezer gehiago esan gabe, sagua sokei hozka egiten hasi zen bere hortz txikiekin. Hozkadaz hozkada, sokak hautsi ziren, lehoia azkenean askatu zen arte.

Lehoiak, harrituta eta eskertuta, saguari begiratu eta esan zion:
—Ez nuen inoiz imajinatu zu bezain txiki batek salba nazakeenik. Eskerrik asko, lagun txikia.

Saguak irribarre egin eta erantzun zuen:
—Gogoratu, errege handi, txikiek ere lagun zaitzaketela. Gaur mesedea itzuli ahal izan dizut.

Egun hartatik aurrera, lehoia eta sagua lagun handiak bihurtu ziren. Basoan, denek hitz egin zuten animalien erregeak ikasgai oso garrantzitsu bat ikasi zuela: ez gutxietsi inor inoiz, txikiek ere gauza handiak egin ditzaketelako.

Haurrekin hausnartzeko ikasgaia

Besteekin jatorra eta eskuzabala izatea beti da ideia ona.

Ez du axola handia edo txikia izan; denek lagun dezakete.

Adiskidetasunak eta lankidetzak mundua leku hobea egiten dute!

Orain, irakurle txikiok, zer egingo zenukete lehoia bazinate? Eta sagua bazinate?